

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

4. KVĚTNA 2025

Z obsahu:

Napodobujme příklad svatého Josefa

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 29. ledna 2025,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Cena lásky

Zamyšlení nad
liturgickými texty
3. neděle velikonoční
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Blahoslavený Alois Rabata

Libor Rösner
- strana 4 -

Největší rána Země - prázdný hrob (3 - dokončení)

Ct. Fulton J. Sheen
- strana 6 -

Žena oděná sluncem

Jacques Magnan
- strana 8 -

Zastavení nad Mariánským sloupem v Praze

- strana 10 -

Chléb svaté Zity (20)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

Papež František v roce 2024, foto Wikipedia

*Na velikonoční pondělí zemřel papež František (17. 12. 1936 - 21. 4. 2025)
Bůh, Pán života a smrti, ať je mu milosrdným Soudcem a přijme jej do své věčné slávy v nebi!*

Napodobujme příklad svatého Josefa

Katecheze papeže Františka při generální audienci 29. ledna 2025, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes pokračujeme v rozjímání o Ježíši v tajemství jeho původu, o němž vyprávějí evangelia o jeho dětství.

Jestliže Lukáš nám to umožňuje z pohledu jeho Matky, Panny Marie, Matouš se naopak staví do perspektivy Josefa, muže, který přebírá Ježíšovo právní otcovství, naroubovává ho na Jesseho kmen a spojuje ho se zaslíbením daným Davidovi.

Ježíš je skutečně nadějí Izraele, která se naplňuje: je potomkem zaslíbeným Davidovi (srov. 2 Sam 7,12; 1 Par 17,11), který učiní jeho dům „požehnaným na věky“ (2 Sam 7,29); je výhonkem, který vyrůstá z kmene Jesseho (srov. Iz 11,1), „spravedlivým výhonkem“ určeným k vládě jako pravý král, který umí uplatňovat právo a spravedlnost (srov. Jer 23,5; 33,15).

Josef vstupuje na scénu v Matoušově evangeliu jako Mariin snoubenec. Pro

Židy byly zásnuby skutečným právním svazkem, který připravoval to, co se mělo stát zhruba o rok později, tedy oslavu svatby. Právě tehdy žena přechází z péče svého otce do péče svého manžela, stěhuje se k němu a dává se k dispozici daru mateřství.

V této době Josef zjistil Mariino těhotenství a jeho láska byla podrobena těžké

Pokračování na str. 5

Setkání s živým Ježíšem uzdravuje lidské duše. Důkazem je velikonoční příběh emauzských učedníků, který nabízí velmi širokou škálu podnětů k rozjímání, z nichž vybírám následující. Ctihodný arcibiskup Fulton J. Sheen (str. 6–8) totiž odhaluje nitro dvou Ježíšových učedníků, kteří byli doslova přesyceni událostmi posledních hodin – nejprve Pánova mučednická smrt na kříži, pohřbení jeho těla a teď prázdný hrob. Nemohli tedy jinak a po cestě do Emauz vše probírali a řešili, co bude dál s jejich nadějami, které do božského Mistra vložili. Je konec všem nadějím? Čemu nebo komu má člověk ještě věřit? Doufali jsme, že on je tím očekávaným Mesiášem, ale něco je teď špatně... Cítili se opuštěně. Do této jejich disputace náhle vstupuje Pán Ježíš. Nepoznali ho, ale byli nakonec rádi, že měl pro ně nový společník pochopení a rozebíral s nimi vše, co se stalo, a to na základě Písma. Jejich srdce pookřála, bylo jim s ním na cestě dobře, ale stále ještě byli duchovně zaslepeni. Možná by nás mohlo nejprve napadnout, že to bylo od Pána kruté, prodlužovat jejich nevědomost a sklíčenost, když znal skutečnost. Ale tady šlo o uzdravení jejich duší, proto je nechal vypovědět vše, co je trápilo, aby se pak mohl tím více jako živý Bůh stát jejich trvalou útěchou. Že ho učedníci poznali až při lámání chleba a konečně pochopili vše, co jim na cestě říkal, je důkazem i jiné skutečnosti: středem života

Editorial

Ježíšova učedníka je Eucharistie, účast na proměňování chleba a vína v Ježíšovo Tělo a Krev. A když už nikdy jindy, tak v těchto chvílích by měl každý, kdo uvěřil v Božího Syna jako Mesiáše, poznat svého Pána – vždyť se jedná o natolik jedinečný akt přináležející pouze jemu!

Emauzská událost také ukazuje, že i ty největší pravdy jsou často navázány na běžné životní okolnosti – například na setkání se spřízněnou duší. Myslím, že není mezi námi nikdo, kdo by ve svém životě aspoň jednu spřízněnou duši nepotřeboval. Můžeme mít i několik takových nám blízkých lidí, avšak zapomeňme právě na emauzské učedníky a jejich příběh: tou pravou spřízněnou duší pro náš život je Pán Ježíš, ukřižovaný a zmrtvýchvstalý! A i když byl Božím Synem, spojil se v těle s naším lidstvem – skrze svou svatou Matku, Pannu Marii. Ona je ženou Zjevení (srov. Zj 12), která se svým potomstvem rozdrtila satanovu hlavu (srov. Gn 3,15) a která se stala Prostřednicí všech Božích milostí. (str. 8–11) Proto i ona je nezbytnou Průvodkyní naší pozemské pouti, na jejímž konci má být věčná účast na nebeské slávě Zmrtvýchvstalého. Věnujme jí v měsíci květnu opět více pozornosti, a pozvěme ji spolu s jejím Synem na cestu do „svých Emauz“...

Věnujme pozornost rovněž dnešním liturgickým čtením. Můžeme v nich pozorovat poněkud zvláštní obraz: i Bůh hledá spřízněnou duši – ne jednu, ale chce jich mít co nejvíce; nejraději by byl, kdyby se jí stal každý člověk... Bůh sice zná srdce každého člověka a ví, kdo je mu nakloněn, ale člověk sám potřebuje pochopit, že svého Pána miluje a proč – tím se uzdravuje jeho duše. Proto i ona třikrát stejná Ježíšova otázka a třikrát stejná Petrova odpověď: „Miluješ mě?“ – „Miluji.“ (str. 3) Petr potřeboval tuto léčebnou kúru – v jeho případě nejen kvůli sobě samému, ale i proto, aby se mohl stát Skálou Ježíšovy církve a prvním papežem.

A právě ve chvílích, kdy píšu tyto řádky, se svět věnuje zprávě, že zemřel papež František. Dej mu pán Bůh věčnou slávu! ... Jakkoliv se média zabývají tím, co vše bude následovat, kam bude směřovat katolická církev pod vedením nového papeže, kdo jím bude – nenechejme se tím zmást a spíše věnujme čas dvěma skutečnostem: Bůh ukončil papežovu pozemskou pouť a on byl postaven před Boží soud, aby se zodpovídal ze své lásky – k Pánu i k lidem. To čeká každého člověka – na to myslíme v těchto chvílích a vyprošujme Boží milosrdenství všem zesnulým. A co bude – to je opět v rukou Boha, který přijme lidskou volbu: její prospěšnost může mocně ovlivnit modlitba věřících. A to je úkol těchto dní pro nás všechny!

Daniel Dehner

Po dramatických událostech, které se udály v Jeruzalémě, zve tě dnes evangelista do klidného prostředí galilejské krajiny. Až se rozední, napadne tě, že toto místo je ti povědomé, a nemýlíš se. Jsi opět zde, kde před třemi roky zázračný rybolov předznamenal zásadní změnu v životě Šimona a jeho druhů. Toto jitro je více než počátkem nového dne. Je to úsvit nové etapy dějin. Zatím to vypadá, jako by se situace opakovala. Na vodách jezera se *rybáři lidí*⁽¹⁾, kteří se na čas vrátili k původnímu řemeslu, opět celou noc marně namáhali. Lidský neúspěch však může být dobrou přípravou na přijetí nečekanych Božích darů.

I marná práce unaví a vysílí, a rybáři konstatují, že nemají nic k jídlu. Zatím ještě netuší, že je o ně postaráno. Na břehu je někdo, kdo na ně včas myslel jako na své děti. Stačí, když poslechnou jeho radu a hodí síť na *pravou stranu*. Pokud lovíš tam, kde nemáš, nesmíš se divit, že se setkáváš s nezdarem. Až bude loď u břehu, budeš překvapen množstvím i velikostí ulovených ryb. Ačkoliv je úlovek tak velký, *síť se neprotrhla*. Když jednáš bez výhrad tak, jak ti radí Pán, nemůžeš být zklamán.

Čisté srdce učedníka, který jediný šel věrně až ke kříži, vidí lépe než lidský zrak: *Pán je to!* Petrovo srdce, které teď *mnoho miluje, protože mu bylo mnoho odpuštěno*⁽²⁾, nutí apoštola, aby spěchal za Pánem i přes množství vod jako první.

A Ježíšovo Srdce, které bylo pro svou lásku probodeno, stará se na břehu o snídani pro své děti. Když vidíš, co všechno dokáže milující srdce, nediv se, že Pánu právě na této lásce tolik záleží.

U Césareje Filipovy řekl Pán Šimonovi, že bude Skálou, na které vybuduje svou církev. Tato Skála však při prvním náporu žalostně selhala. Platí ještě Pánovo příslibení? O skutečné pevnosti a věrnosti rozhoduje láska. Všimni si, že Ježíš se k minulému zradě ani slovem nevrací. To, co ho zajímá, je nynější stav srdce: *Šimone, miluješ mě?* Vzpomeň si na poslední večeri: Tehdy se Petr ohradil, jako by ho Pán dostatečně neznal a nevěděl, čeho je schopen: *Jak to, že nemohu jít za tebou hned? Svůj život za tebe položím!*⁽³⁾ Jak odpovídá poté, když poznal svou křehkost, takže se sám nad sebou *hořce rozplakal?*⁽⁴⁾ *Pane, ty víš, že tě miluji.* Ale Ježíš svou

Cena lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Miluješ mě více než ostatní?

otázku opakuje ještě dvakrát. Myslíš, že chce uvést horlivého apoštola do rozpaků? Chce znovu slyšet slova, která slyší nejraději: *Miluji tě!* Tvým vyznáním lásky se Pán nikdy nepřesytí. Spíše by tato slova omrzela tebe než tvého Pána. Pro něho jsou pokaždé nová a ta nejkrásnější, jaká mu můžeš říct. Zárukou té rozhodující pevnosti, jakou potřebuje Skála, není ani sebevědomé ujišťování, ani ohánění mečem. Jedině opravdová láska upřímného srdce, která se pokorně opírá o lásku Ježíšova Srdce, může být základem, na kterém Pán bezpečně zbuduje svou církev. A jak vypadá moc, kterou Boží Syn svěřuje svému prvnímu nástupci? *Pas moje ovce a beránky*. I samotná služba pastýře je službou lásky, lásky ke stádu i k nejvyššímu Pastýři, jemuž celé stádo patří.

Petr, který se bál u ohně obyčejné *služky*, láskou proměněný prohlásí neohrožené před nejvyššími soudci, *že je třeba více poslouchat Boha než lidi*, a odejde odtud *s radostí, že směl vytrpět pro Ježíše příkoří*⁽⁵⁾. A teprve potom, až Petr-Skála splní své poslání a *upevní své bratry*⁽⁶⁾, bude moci následovat Pána až do krajnosti. Až oslaví svého Boha svědectvím svého slova i života, pak nakonec nejvíce ze všeho ho *oslaví svou smrtí*. Uč se dívat na smrt jako na vzácný dar, ve kterém se láskou všechn zmar promění ve svůj opak a stane se Boží slávou.

I s tebou tento Beránek rád kdykoliv posnídá, třeba po marné a dlouhé, namáhavé noci. To nejkrásnější bude, když mu budeš moci popravdě odpovědět na jeho věčnou otázku: *Miluješ mě? Více než tito?* Ačkoliv ví všechno, chce to znovu a znovu slyšet z tvých úst a z tvého srdce.

Posed' spolu s Ježíšem a jeho druhy u dohořívajícího ohně. Docela nenápadná skupina rybářů posnídala na břehu několik pečených ryb. Jak skromné a neokázalé jsou počátky velkého díla, jehož základy zde byly položeny! Čekal jsi něco slavnostnějšího? To nejvznešenější je skryto uvnitř, v pohledu z očí do očí,

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 5,27b-32.40b-41

Velekněz začal apoštoly vyslýchat: „Přísně jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“ Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch Svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“ Dali apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2. čtení - Zj 5,11-14

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytosti a starců - bylo jich na miliony a stamiliony - a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!“ A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ A starci padli na tvář a poklonili se.

Dokončení na str. 4

v upřímnosti a v jistotě srdce, že *Ježíš ví všechno*. Kariéra v Božích službách má zcela jiné začátky, průběh i konec, než na jaké je svět zvyklý. Kariérou v Božích službách je následování Beránka, který byl *nejdříve zabit*, aby mu *pak miliony a stamiliony vzdávaly čest, slávu a chválu*. Protože jemu patří všechna *moc, bohatství, moudrost a síla*.

Zpívejte Hospodinu, jeho věrní, vzdávejte díky jeho svatému jménu.⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

Poznámky

⁽¹⁾ Srov. Lk 5,10; ⁽²⁾ srov. Lk 7,47; ⁽³⁾ Jan 13,37;

⁽⁴⁾ Mt 26,75; ⁽⁵⁾ srov. Sk 5,41; ⁽⁶⁾ srov. Lk 22,32;

⁽⁷⁾ Ž 30,5.

Blahoslavený Alois Rabata

„A laudi Dio,“ tj. „Ke chvále Boží,“ měl ve zvyku říkávat tento karmelitánský mnich, který se „a laudi Dio“ snažil vše konat. Dnes je za to ctěn jako blahoslavený.

O mistu jeho narození na Sicílii se vedou spory. Jedni je kládou do Trapani, které již známe díky sv. Albertovi z Trapani (viz *Světlo* 30/2021), jiní do Erice, další se přikláníjí k Monte S. Giulianu. Větší shoda už panuje u roku, v němž přišel na svět – 1443.

Neznámo kdy vstoupil do karmelitánského řádu, konkrétně do kláštera Zvěstování Panny Marie v Trapani; tam také složil věčné sliby a přijal svátost kněžství. O tom, jak a kde žil předtím, nevíme rovněž vůbec nic. První informace tak máme až z doby, kdy působil v řádu, který

před ním tolik proslavil sv. Šimon Stock a po něm sv. Jan od Kříže.

Několik let působil bl. Alois Rabata jako běžný řádový bratr, než se díky svému založení ideálního karmelitána stal představeným komunity v S. Michele in Randazzo, ležícím nedaleko sopky Etny.

V beatifikačních aktech je zachycen jako trpělivý a klidný muž, který nikdy nevzplanul hněvem, a to ani tehdy, když byl terčem posměchu či nadávek. Snášel všechny podobné útoky s pokorou. Uvádí se případ, kdy mu jeden muž kvůli čemusi ošklivě spílal. P. Rabata mu spíláním

Blahoslavený Alois Rabata

neoplácel, naopak mu dal ještě peníze, které předtím vybral na almužnách pro potřeby kláštera. To dělal ostatně často, že podaroval pro klášter vyžebřaným jídlem nebo penězi ještě ubožejší chudáky.

Žil prostě, velmi prostě a podle toho taky vypadal – byl pohublý, s vpadlýma očima, pobledlý. Odřekl si maso i na Boží hod velikonoční, kdy si na něm zbytek jemu podřízené komunity pochutnával. Ještě na smrtelné posteli s díky odmítl pochoutky, které mu připravily ženy, protože ho jimi chtěly potěšit. Kvůli způsobu jeho života si z něj utahovali i bratři z jeho komunity nebo i řeholnice, jež pobaveně sledovaly, jak se coby představený stará o slepice.

Jestliže P. Alois Rabata mlčel při útocích na svou osobu, rozhodně nemlčel tam, kde bylo třeba promluvit – při pojmenovávání chyb a slabostí druhých. Netepal je za ně ovšem z potřeby kritizovat, ale proto, aby je napravil a pomohl jim na cestě do nebe, z níž svým počínáním sešli. Byl přítom neobyčejně vytrvalý a po vzoru oné neodbytné vdovy z evangelního podobenství (srov. Lk 18,1-6) dosáhl často svého.

Uveďme jako příklad jeho neustálé návštěvy muže, jenž odměřoval víno v lahvicích. Chodil za ním za každého počasí, i za toho nejnevědlnějšího, aby ho přiměl odpustit dluh jeho dlužníkovi, jenž ho nebyl schopen splatit. Měl starost o dlužníkův posmrtný osud, kdyby umřel, aniž by

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Jan 21,1-19

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiánského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženeček, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytili. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“

Odpověděli mu: „Nemáme.“

On jim řekl: „Hoďte síť na pravou stranu lodí a najdete.“ Hodili ji tedy a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Když vystoupili na zem, viděli tam žhavaré uhli a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých

ryb, bylo jich sto třiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

Když posnídali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než tito?“

Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“

Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“

Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“

Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce.“

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“ a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils,

kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

své úcty s věřitelem vyrovnal. Chodil za ním opravdu dlouho a jeho vytrvalost nakonec přinesla kýžené ovoce a věřitel svému dlužníkovi odpustil.

Pokud měli někteří členové komunity z odříkavého způsobu života svého představeného legraci, případně na něj kvůli svému narušenému pohodlí nevrážili, mimo klášter se P. Alois Rabata těšil velké vážnosti. Získal si ji skutky lásky, moudrostí, s níž udílel rady věřícím, ale právě i svou askezi a očividnou zbožností. „*Těm, kdo k němu přicházeli, dával příklad dobrého života, zvláště tomuto svědku, který k němu často chodil a jeho příkladem a svatými slovy býval dojat až k slzám,*“ svědčil jeden muž během beatifikačního procesu P. Rabaty. „*Pro ctnosti, jimiž předčil ostatní, upadl do nenávisti a bratři ho velmi sužovali. On však s neobyčejnou trpělivostí snášel všechny útrapy a týrání od svých bratří a stále usiloval o svůj duchovní pokrok a prospěch konventu.*“

Že nešlo pouze o teoretickou úctu lidí mimo klášter, svědčí skutečnost, že se zasloužil o vybudování cesty z Randazza ke klášteru, což byl nákladný projekt, který si bratři rozhodně nemohli dovolit realizovat ze svých peněz. Není snad třeba zdůrazňovat, jaký význam má cesta ve své funkci spojení dvou bodů. P. Alois měl ještě jeden důvod k její výstavbě – na té stávající docházelo k častým přepadením žen navštěvujících klášter, nová a přehlednější komunikace měla tento problém odstranit.

Sám P. Alois na výstavbě cesty tvrdě dřel, nosil těžké kameny, mýtil stromy, vozil hlínu a do práce se tak zabral, že ji přerušoval jenom proto, aby sloužil mši svatou a pomodlil se předepsané modlitby.

Výše jsme zmínili, že tento sicilský karmelitán často pojmenovával pochybení druhých a nabádal je k nápravě. Ne všichni ho ovšem vyslyšeli a ne všichni přijímali jeho napominání s kladnými emocemi. Někdy zkraje jara roku 1490 ho před branami kláštera zasáhl do čela šíp z kuše se zakulaceným hrotem. Podářilo se mu ho vytáhnout z rány a zahodit, načež bratřím sdělil, že zakopl a udeřil se hlavou o kámen. Lékař však toto tvrzení popřel a prohlásil, že rána pochází evidentně od šípu. P. Rabata nicméně pachatele odmítl identifikovat. „*Ať mu to Bůh odpustí, ať je to k chvále Boží,*“ odpo-

vídal na opakované dotazy stran jeho totožnosti. Byl nucen ulehnout a jen občas, když bolesti polevily, zapojil se do komunitního života.

Ani nemoc nezastavila P. Aloise Rabatu od přísné postní praxe. Rovněž v tomto stavu opakoval při každé příležitosti své oblíbené heslo „*A laudi Dio*“ – *Ke chvále Boží*. Předpověděl svou smrt den předtím, než si pro něj přišla, a to dokonce i přesnou hodinu. Však také 7. května 1490 řekl ženám, které ho přišly navštívit, aby mu už nenosily jídlo, ale aby se raději připravily na jeho smrt. Dne 8. května pak přišly v čase, který den předtím určil za čas svého odchodu na věčnost.

Protože nevedl identitu svého agresora, kolovaly domněnky, kdo by jím mohl

být. Nejčastěji padala jména dvou bratrů Cataluchiových, kdy Giovanni Antonio se měl tímto způsobem zastat svého bratra, člena komunity v Randazzu, jehož P. Rabata ostře káral pro jeho špatný a nečestný život, nehodný karmelitánského hábitu.

Ke hrobu P. Aloise Rabaty v karmelitánském klášteře přicházeli nemocní s nadějí, že přímluva zemřelého řeholníka, o jehož svatosti neměli pochyb, jim pomůže. A skutečně, zvláště ti postižení zimnicí od něj odcházeli uzdraveni.

Dne 10. prosince 1841 papež Řehoř XVI. oficiálně schválil Aloisův kult, když ho prohlásil blahoslaveným.

Od roku 1913 spočívají jeho ostatky v mariánské bazilice v Randazzu.

Napodobujme příklad svatého Josefa

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

zkoušce. Tváří v tvář takové situaci, která by vedla ke zrušení zasnoubení, navrhoval Zákon dvě možná řešení: buď veřejný právní úkon, jako je předvolání ženy k soudu, nebo soukromý úkon, jako je předání dopisu s odmítnutím.

Matouš definuje Josefa jako „spravedlivého“ muže (*zaddiq*), muže, který žije podle Hospodinova zákona a který z něj čerpá inspiraci při každé příležitosti svého života. Josef tedy následuje Boží slovo a jedná promyšleně: nenechá se ovládnout instinktivními pocity a strachem vzít Marii k sobě, ale raději se nechá vést Boží moudrostí. Rozhodne se rozloučit se s Marií v tichosti, v soukromí (srov. Mt 1,19). A právě tato Josefova moudrost mu umožňuje neudělat chybu a učinit se otevřeným a poddajným vůči Pánovu hlasu.

Josef z Nazareta tak připomíná jiného Josefa, syna Jákobova, přezdívaného „pán snů“ (srov. Gn 37,19), tolik milovaného svým otcem a tolik nenáviděného svými bratry, kterého Bůh pozvedl dosažením na faraonův dvůr.

A teď, o čem sní Josef Nazaretský? Sní o zázraku, který Bůh vykoná v Mariině životě, a také o zázraku, který vykoná v jeho vlastním životě: přijmout otcovství schopné střežit, chránit a předávat hmotné i duchovní dědictví. Lúno jeho nevěsty je těhotné Božím příslibem, příslibem,

který nese jméno, v němž je všem dána jistota spásy (srov. Sk 4,12).

Josef ve spánku slyší tato slova: „Josefe, synu Davidův, neboj se vzít k sobě Marii, nevěstu. Neboť dítě, které se z ní narodí, je z Duchu Svatého; ona porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on spasí svůj lid od jeho hříchů.“ (Mt 1,20–21) Tváří v tvář tomuto zjevení Josef nežádá další důkazy, ale důvěřuje. Josef důvěřuje Bohu, přijímá Boží sen o svém životě a o životě své snoubenky. Vstupuje tak do milosti toho, kdo umí žít Boží zaslíbení s vírou, nadějí a láskou.

Josef při tom všem nevysloví ani slovo, ale věří, doufá a miluje. Nemluví „do větru“, ale konkrétními činy. Patří do rodu těch, které apoštol Jakub nazývá těmi, kdo „uvádějí slovo v život“, převádějí je do skutků, do těla, do života. Josef důvěřuje Bohu a poslouchá: „Jeho vnitřní bdělost vůči Bohu ... se spontánně stává poslušností.“ (Benedikt XVI., *Ježíšovo dětství*, Milán-Vatikán 2012, 57)

Sestry, bratři, prosme Boha také o milost více naslouchat než mluvit, o milost snít Boží sny a zodpovědně přijímat Krista, který od okamžiku našeho křtu žije a roste v našem životě. Děkuji!

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Největší rána Země - prázdný hrob (3 - dokončení)

PODPLACENÍ STRÁŽÍ

Když ženy odešly oznámit apoštolům, co se stalo, strážě, které stály u hrobu a byly svědky zmrtvýchvstání, přišly do Jeruzaléma a vyprávěly velekněžím všechno, co se stalo. Velekněži okamžitě svolali setkání velerady, jehož výslovným cílem bylo podplatit strážě.

Ti se sešli se staršími, a poté, co se poradili, dali vojákům značnou částku peněz s tímto pokynem: „Budete říkat: »V noci přišli jeho učedníci a ukradli ho, zatímco my jsme spali.« A jestliže se o té věci doslechne mistodržitel, my se postaráme, abychom ho uchlácholili a ušetřili vás jakýchkoli nesnází.“ Vojáci vzali peníze, pokyn splnili, a tenhle příběh je mezi Židy rozšířen až podnes. (Mt 28,12-15)

„Značná částka peněz“ silně kontrastuje se skoupými třiatřiceti stříbrnými, které dostal Jidáš. Velerada nepopřela zmrtvýchvstání; svědčila o této pravdě bez skrupulí. A svoje svědectví přinesla i skrze Piláta k pohanům. Členové velerady dali dokonce i chrámové peníze římským vojákům, kterými pohrdali, protože našli někoho, koho nenáviděli ještě více. Nedotkli se peněz, které vrátil Jidáš, neboť to byla „odměna za krev“. Ale nyní platí za lež, aby unikli Beránkově očisťující krvi.

Podplacení stráží bylo opravdu hloupým skutkem, jímž chtěli uniknout před realitou zmrtvýchvstání. Byl zde především problém, co by se stalo s tělem, kdyby ho měli jeho učedníci. Nepřátelé Pána by mohli vyvrátit zmrtvýchvstání jen tak, kdyby lidem ukázali Ježíšovo tělo. Bylo velmi nepravděpodobné, že celá římská stráž usnula, když byla ve službě; bylo absurdní, aby vojáci tvrdili, že učedníci ukradli Ježíšovo tělo, když oni spali. Vojákům doporučili, aby řekli, že spali; ale vojáci natolik bděli, že by byli viděli zloděje a věděli by, že jsou to učedníci. Kdyby byli všichni vojáci usnuli, nikdy by nebyli mohli objevit zloděje. Pokud byli vzhůru jen někteří, byli by zabránili krádeži. Je rovněž nepravděpodobné, že by se několik vystrašených učedníků odvážilo ukrást tělo svého Učitele z hrobu uzavřeného kamenem, oficiálně zapečetěného a hlída-

ného vojáky, přičemž by nevzbudili spící strážě. Uložení pohřebního plátna je dalším důkazem, že tělo neodnesli učedníci.

Tajně přemístění těla by nemělo žádný smysl, pokud jde o učedníky, a konečně ani jeden z nich na něco podobného ani nepomyslel, protože život jejich Mistra byl momentálně pro ně neúspěchem a porážkou. Zločin podplatitelů byl určitě větší než vina podplacených, neboť velerada byla vzdělaná a zbožná; vojáci byli nevzdělaní a prostí. Zmrtvýchvstání Krista bylo oficiálně oznámeno civilní vrchností; velerada uvěřila ve zmrtvýchvstání dříve než apoštolové. Koupila si Jidášův polibek; nyní doufala, že si může koupit i mlčení strážě.

ZLOMENÁ SRDCE A LÁMÁNÍ CHLEBA

V tutéž velikonoční neděli se náš Pán znovu zjevil, tentokrát dvěma svým učedníkům na cestě do vesnice, která se jmenovala Emauzy a byla nedaleko Jeruzaléma. Jen nedávno hořela jejich naděje jasným plamenem, ale temnota Velkého pátku a Ježíšovo pohřbení do hrobu smazalo jejich radost. Tito muži na nic tak intenzivně nemysleli jako na Krista. Jak si tak se smutkem a úzkostí v srdcích povídali o otřesných událostech posledních dvou dní, přiblížil se k nim cizinec. Jejich oči

však byly zcela zastřené, takže nezpozorovali, že je to vzkříšený Spasitel; mysleli si, že je to jen běžný poutník. Když se příběh odvíjel dále, bylo jim jasné, že jejich oči zaslepila nevěra; kdyby ho byli toužili uvidět, mohli ho poznat. Jelikož měli o něho zájem, dopřál jim svoji přítomnost; jelikož pochybovali o jeho zmrtvýchvstání, oddálil radost z poznání své přítomnosti. Jeho tělo bylo oslavené, a co v něm lidé viděli, to záleželo na Pánovu rozhodnutí a stavu lidského srdce. Ačkoliv nepoznali Pána, byli ochotni začít o něm rozhovor s cizincem. Poté, co si vyslechl jejich dlouhý hovor, se jich cizinec zeptal:

„O čem to spolu cestou rozmlouváte?“ A oni se celí zachmuření zastavili. (Lk 24,17)

Příčinou smutku těchto učedníků byla opuštěnost. Byli s Ježíšem; viděli ho zatčeného, uraženého, ukřižovaného, mrtvého i pohřbeného. Když žena ztratí milovaného člověka, její srdce naplní zármutek; ale když muž postihne podobná ztráta, rozčarování se zmocní spíše mysli než srdce; truchlili nad zničenou kariérou.

Spasitel ve své nekonečné moudrosti nezačal rozhovor slovy: „Vím, proč jste smutní.“ Nechal je vypovídat se; má-li se srdce naplnit útechou, musí se mu ulevit. Kdyby jejich zármutek měl jazyk a vypovídal by se, Ježíš by je byl poslouchal a odhalil by se. Kdyby byli ukázali svoje rány, Ježíš by byl na ně vylil olej svého uzdravení.

Jeden z nich, jménem Kleofáš, promluvil jako první. Vyjádřil údiv nad nevědomostí cizince, který podle všeho neznal události posledních dní.

„Ty jsi zřejmě jediný, kdo pobývá v Jeruzalémě a neví, co se tam v těchto dnech událo!“ (Lk 24,18)

Zmrtvýchvstalý Pán se zeptal:

„A co to bylo?“ (Lk 24,19)

Jejich pozornost zaměřil na fakta. Zřejmě nepronikli dost hluboko do faktů, jelikož nedošli ke správnému závěru. Lékem na jejich zármutek byly právě ty věci, které je rozrušovaly, jenže oni je neviděli ve správných souvislostech. Podobně i ženě u studně nekladl otázky proto, aby z ní vytáhl informace, ale by se jí dal poznat. Nejen Kleofáš, ale i jeho společník mu potom vyprávěli, co se stalo. Říkali:

Pieter Bruegel (mezi 1525 a 1530 - 1569):
Ježíš a učedníci na cestě do Emauz

„To s Ježíšem Nazaretským, který byl prorok mocný v činech i ve slovech před Bohem a přede vším lidem, jak ho naši velekněží a naši přední mužové vydali, aby byl odsouzen na smrt, a ukřižovali ho. A my jsme doufali, že on má vysvobodit Izraele; ale k tomu všemu už je to třetí den od té doby, co se to událo! Je pravda, že nás ohromily některé z našich žen. Časně zrána se odebraly ke hrobu, a když nenašly jeho tělo, vrátily se a řekly nám, že měly dokonce vidění andělů, kteří o něm říkají, že žije. Někteří z našich lidí šli ke hrobu a shledali, že je to právě tak, jak říkaly ženy; jeho ale neviděli!“ (Lk 24,19-24)

Tito muži doufali ve velké věci, ale Bůh, jak řekli, je zklamal. Člověk si něco naplánuje a doufá, že Bůh mu na to dá svoji pečeti; zklamání však často vyvolají lidské naděje, které jsou příliš obyčejné. Originální plánu teď bylo třeba rozrhat; nikoliv proto, že byly příliš velké, ale proto, že v Božích očích byly příliš bezvýznamné. Ruka, která rozbila kalich jejich směšných tužeb, jim nabídla kalich hojnosti. Mysleli si, že našli Vykupitele dříve, než byl ukřižovaný, ale vlastně objevili Vykupitele ukřižovaného. Doufali ve Spasitele Izraele, avšak neočekávali i Spasitele pohanů. Při různých příležitostech jim často říkal o tom, že bude ukřižovaný a vstane, ale nedokázali vtěsnat takovou katastrofu do své představy o Učiteli. Věřili v něho jako v Učitele, jako v politického Mesiáše, jako etického reformátora, jako zachránce země, osvoboditele od Římanů, ale nemohli uvěřit v bláznovství kříže; nezmohli se ani na víru zločince na kříži. Proto odmítli zvážít svědectví, s nímž přišly ženy. Pochybovali také o tom, že by ženy byly viděly anděly. Je možné, že viděly pouze duchy. Kromě toho již přešel třetí den a oni ho ještě neviděli. Přitom celou dobu kráčeli a rozprávěli s ním.

Zdá se, že zjevení našeho Pána po zmrtvýchvstání má dvojí smysl: chtěl ukázat, že zemřel a že vstal. A že ačkoliv má totéž tělo, je to tělo oslavené a nepodléhá fyzikálním omezením. Zanedlouho bude jíst se svými učedníky na důkaz, že skutečně vstal; nyní však, podobně jako Marie Magdaléna, již zakázal, aby se ho dotýkala, zdůraznil svoje vzkříšení.

Ani tito učedníci, jakož ani ostatní apoštolové neměli předpoklady přijmout zmrtvýchvstání. Důkazy si musely pro-

Caravaggio (1571–1610): Večeře v Emmauzech

razit cestu mezi pochybnostmi a tvrdšími odmítáním ze strany lidské přirozenosti. Byli mezi posledními lidmi na světě, kteří by přijali něco takového. Člověk by si myslel, že byli rozhodnuti zůstat ve svém neštěstí, přičemž odmítali i možnost zkoumat pravdivost této události. Odpovídali také svědectví žen a těch, kteří se rozhodli ověřit si jejich vyprávění. Jejich posledním slovem bylo, že nepotkali vzkříšeného Pána.

Potom jim Spasitel řekl:

„Ach, nechápavá srdce zdráhající se uvěřit všemu, co ohlásili proroci! Což neměl Kristus snášet všechno to utrpení, aby vešel do své slávy?“ (Lk 24,25-26)

Vyčítal jim, že jsou nechápaví a zatvrzelého srdce, protože kdyby si byli někdy sedli a zkoumali, co říkají proroci o Mesiáši – že bude veden jako beránek na porážku – byli by se utvrdili ve své víře. Víra v lidi a nevěra v Boha je známkou zatvrzelých srdcí; ochota věřit spekulativním způsobem a zatvrzelost věřit prakticky je znamením nechápavých srdcí. A pak zazněla klíčová slova. Předtím jim Pán řekl, že je dobrý pastýř, že přišel položit svůj život jako výkupné za mnohé. Nyní, po svém oslavení, vyhlásil morální zákon, že jeho utrpení pozvedne lidi z hříchu ke společenství s Bohem.

Kříž byl podmínkou slávy. Vzkříšený Pán mluvil o morální potřebě utrpení založené na pravdě, že všechno, co se s ním stalo, bylo předpovězeno. Co apoštolové považovali za urážku, pohoršení, jednoznačnou porážku, bylo chvíli temna, kte-

rá se dala předvídat, protože byla dopředu plánovaná a ohlášená. Ačkoli se v jejich představách kříž neslučoval s jeho oslavením, pro něho to byla dopředu určená cesta. A kdyby zkoumali, co praví Písma o Mesiáši, byli by uvěřili v kříž.

A začal od Mojžíše, probral všechny Proroky a ve všech Písmech jim vykládal, co se na něho vztahovalo. (Lk 24,27)

Vysvětlil jim všechny předobrazy, všechny rituály a obřady, které se v něm naplnily. Citoval Izaiáše a uváděl svědectví o způsobu své smrti Božího života mezi lidmi a k cíli svého příchodu.

Nakonec došli do Emmauz. Tvářil se, jako by chtěl dále pokračovat v cestě, podobně jako se jednou dávno, když na jezeře zuřila bouře, tvářil, jako by chtěl projít vedle loďky, v níž byli apoštolové. Tito dva učedníci ho však prosili, aby zůstal s nimi. Ti, co mají dobré myšlenky o Bohu během dne, se od nich jen tak snadno neosvobodí ani večer. Mnohé se naučili, ale věděli, že se nenaučili všechno. Ještě stále ho nepoznávali, ale bylo kolem něho světlo, které slibovalo, že je povede k plnějším zjevení a rozptýlí jejich smutek. Přijal pozvání být jejich hostem, ale hned začal vystupovat jako hostitel, protože:

A stalo se, že když s nimi byl u stolu, vzal chléb, pronesl požehnání, pak ho rozlámal a dával jim. Oči se jim otevřely a oni ho poznali... On jim však zmizel. (Lk 24,30-31)

Když Ježíš vzal chléb, rozlomil ho a rozdával ho učedníkům, nebyl to běžný skutek pohostinnosti, ale příliš připomínal poslední večeři, při níž vyzval apoštoly,

aby zpřítomňovali tuto památku jeho smrti, když jim lámal a dával chléb, který byl jeho tělem. Jakmile emauzští učedníci přijali posvátný chléb, který lámal, otevřely se jim oči duše. Jako se otevřely oči Adamovi a Evě, aby viděli svoji nahotu, když jedli ze zakázaného ovoce poznání dobra a zla, tak se otevřely také oči učedníků, aby poznali Kristovo tělo. Scéna je paralelní s poslední večeří, protože v obou bylo vzdávání diků; v obou bylo pozvednutí očí k nebi; v obou se lámal chléb; v obou rozdával chléb učedníkům. S rozdáváním chleba přišlo rovněž poznání, které bylo jasnější než všechna poučení. Lámání chleba je uvedlo do zkušenosti s oslaveným Kristem. Ale pak jim zmizel z očí. Podívali se na sebe a říkali:

„Cožpak v nás nehořelo srdce, když s námi cestou mluvil, když nám vysvětloval Písma?“ (Lk 24,32)

Pán působil na city i rozum učedníků. Působil na jejich city, takže jejich srdce zahořela láskou; působil na jejich rozum, protože jim dal pochopit množství proctví, jež se týkala jeho příchodu. Lidé si přirozeně myslí, že náboženské věci musí být výjimečné a dostatečně silné, aby překonaly představitost. Ale tato příhoda na cestě do Emauz ukázala, že i ty největší pravdy se často přijímají v běžných životních okolnostech, když například člověk na své cestě natrefí na spřízněnou duši. Kristus zakryl svoji přítomnost na běžné cestě životem. Poznávali ho pouze postupně, když s ním kráčeli; a poznali, že sláva musela přijít skrze porážku. Kříž a sláva šly spolu i v jeho oslaveném životě, jako během jeho veřejného účinkování. Ježíš jim neřikal jen o svém učení, ale také o svém utrpení, jež bylo nutné pro jeho povýšení.

Učedníci se ihned obrátili a vrátili se do Jeruzaléma. Podobně jako žena ve svém vzrušení nechala džbán u studně, tak i tito učedníci zapomněli na cíl své cesty do Emauz a vrátili se do svatého města. Tam našli jedenáct shromážděných apoštolů a s nimi i jiné následovníky a učedníky. Pověděli jim všechno, co se stalo cestou a jak ho poznali při lámání chleba.

Z knihy Fulton J. Sheen:
Život Krista. Dobrá kniha,
Trnava 2023. Str. 643–652.
Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

Žena oděná sluncem

Slovem pravdy nás Bůh vede k nebi, kde andělé a svatí žijí v nepopsatelné blaženosti a nepředstavitelné slávě. My máme kvůli svému přítomnému i věčnému blahu dbát na božskou nauku, která nám odhaluje mnohá tajemství. Mariina zjevení, která Bůh potvrdil, naplňují jedno z těchto tajemství.

Dvanáctá kapitola Zjevení sv. Jana popisuje vidění, kterého se dostalo autoru této knihy. Jak víme a s přesvědčením věříme, je onou ženou oděnou sluncem Panna Maria, Matka Vykupitele. Ve slavném vidění nazírá autor na božské Mariino mateřství, té, která porodila Ježíše, Pána, i Církev (srov. Zj 12,5–6.17). Vidění sv. Jana popisuje také prorockým způsobem zjevení Panny Marie v průběhu času. Můžeme mluvit o zjevení, které se v průběhu 20. století znásobilo. Projevy a intervence Královny apoštolů jsou stále významnější, daleko více, než by se na první pohled zdálo. Neprávem mnozí lidé relativizují tyto události, které jsou součástí Božího plánu. Odbývat odmítavě důleži-

tost a zásahy Mariiny znamená něco podobného, jako nedbat slova a poslání biblických proroků a nechtít slyšet naléhavé výzvy, které nám Bůh sděluje skrze své posly. Mariánská zjevení mají spojitost s apokalyptickým zjevením a jejich vliv na život věřících, Církve a světa je nezanedbatelný. Když jsme opravdu pozorní, zjistíme, že všude tam, kde se Církev šíří s novou horlivostí, je přítomná zvláštním způsobem Maria: právě tam je milována a je jí přiznáno náležité místo. Maria není Bůh, kterému jedinému se klaníme. Ji se neklaníme, nýbrž ji uctíváme, neboť její nezastupitelné poslání spočívá v tom, že darovala světu Vykupitele. Toto své poslání naplnila s pokorou a moudrostí.

Jestliže Matku Boží nemilujeme a nepřijímáme, jak to na prosbu umírajícího Vykupitele učinil apoštol Jan (srov. Jan 19,25–27), není možný duchovní pokrok a duchovní plodnost. Jediná čistá, vyvolená Boží je nutnou podmínkou spásy. Je nezbytná pro duchovní život věřících a její božské mateřství se vztahuje na všechny lidi, protože Ježíšem nabízená spása se rozšiřuje na celé lidstvo a celé dějiny. Je několik důležitých důvodů, které poukazují na nutnost, abychom svou víru prožívali s Marií, aby Boží přítomnost v nás byla trvalá a abychom se stali podle Mariina příkladu skutečnými chrámy Ducha Svatého.

1. Podle Božího přikázání (srov. Mt 22,37–39) máme milovat všechny lidi. Tím více musíme milovat Matku našeho Spasitele.

2. Maria má povolání být zjevením. Skrze ni se odhalují nejvnitřnější smýšlení mnoha srdcí (srov. Lk 2,35). Toto prorocké zvěstování Simeona pochází od Ducha Svatého.

3. Maria je Matkou Ježíše Krista, našeho Vykupitele. Musíme mu proto prokazovat čest, která mu náleží, tím, že blahoslavíme jeho Matku, jak to sama předpověděla v *Magnificat* (srov. Lk 1,48–49).

Korunovaná blahoslavená Panna Maria v nebi zobrazená jako „žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zjevení 12,1)

Vitruáz v bazilice svatého Josefa, Kalifornie, USA, 1921

4. Maria je celá čistá, jedinečně milovaná Bohem; on sám si ji vyvolil (srov. Lk 1,30-45) a naplnil ji milostí (srov. Lk 1,28).

5. Ve společenství svatých na nebi i na zemi se nás nesrovnatelným způsobem zastává u Boha. Prosíme bratry a sestry, aby se za nás modlili; je proto přirozené prosit především Marii, aby za nás orodovala. Všichni křesťané se mají modlit *Zdravas, Maria* (srov. Lk 1,28.42).

6. Kdo uctívá Marii, vzdává čest také Bohu, protože on si ji vyvolil mezi všemi ženami. V ní uznáváme největší Boží dílo.

7. Svatá Panna je spojena s Církví. Ona ji porodila jako Matka Hlavy i údů. Církve, mystické tělo Kristovo, je s ní nerozlučně spojena. Maria provází kroky Církve, jako provázela kroky svého Syna.

8. Maria jde spolu s námi jako naše Matka. Jestliže skutečně věříme v Ježíše, je nemožné nechat Marii stranou, protože ona je se svým Synem spojena v nevyřetelné a nesrovnatelné niternosti.

9. Kniha Zjevení nám ukazuje Marii jako Matku Boží a Matku Církve. Označuje nám budoucí zjevení té, která křičí v porodních bolestech (srov. Zj 12,1nn). Zjevení svatého Jana nás tedy zve, abychom uznávali Boží znamení tím, že přijímáme Mariina poselství.

10. Jako nová Eva a více než ona, jako Matka božského Vykupitele obnovuje skrze své nejsvětější potomstvo původní harmonii a otevírá brány nebe a věčné spásy.

11. Skrze své mateřství spolupůsobí Maria nejvyšší měrou při spáse a vykoupení lidí.

12. Jako Matka Božího Slova nás něžně miluje a daruje nám nebeskou jasnost tím, že poukazuje na Boha a na svého Syna Ježíše Krista.

Všechny tyto body by bylo možno bez konce dále rozvíjet. Je stále aktuální uvádět Písmo svaté, ale věřit musíme srdcem dítěte. Církve a všichni, kdo milují Marii, ať už jsou „učení“, nebo ne, se stávají Božími apoštoly, když poukazují na důležité místo, které má Maria v Božím plánu, v jeho odvěkém plánu, ať už k tomu dospějí skrze Písmo svaté, nebo z rozumných důvodů (srov. Ef 1,3-14).

Na základě bezpříkladné pokory a svatosti byla Maria v nebi korunována nade všechny tvory vynikající slávou (srov. Lk 1,48-49; Jak 4,10). Čistší a krásnější než démanty září Maria tisíci paprsky božské-

**Ferenc Szoladits (1820-1916):
Žena oděná sluncem
a svatou korunou Maďarska**

ho světla, kterým je oděna, jak to vidí Zjevení (Zj 12,1-2): *Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy. Byla v jiném stavu a křičela v bolestech a v mukách před porodem.*

Na ikonách je nám představována Maria jako Matka Boží se znamením. Ve skutečnosti ona sama je tímto znamením (srov. Iz 7,14; Mt 1,23). O tom není žádných pochyb. Jistě, žena Zjevení je také analogií, která označuje Církve. Ale u Jana je Církve jmenována vícekrát a zřetelněji.

Text hovoří také o Nevěstě Beránkové (srov. Zj 19,7-8) jakožto o Církvi. Jak je to možné, že svatá Panna Maria se v mnoha zjeveních ukazuje právě s korunou z dvanácti hvězd? Když se Maria takto zjevuje, pak je to proto, aby obrátila naši pozornost k tomu textu, o kterém mluvíme (srov. Zj 12). Bylo by zbytečné hledat jiná vysvětlení; to všechno je možno ostatně doložit snadno z Pisma svatého, pokud otevřeme svůj sluch, svou inteligenci a své srdce. To má pro Církve, pro jednotu a pro každého z nás obrovský význam. Zde je veliké tajemství, které se dnes poněkud více odhaluje, a my musíme mít svatou chytrost, abychom je hlásali korektně a zřetelně. Nacházíme se v období nového adventu. Jako Poselkyně míru nese Maria a připravuje tento nový porod; tento porod je duchovní a týká se Církve, která stojí před novými Letnicemi s obdivuhodnými důsledky. Tyto Letnice

již začaly. Duch Svatý pracuje a plody jeho přítomnosti jsou zřejmé tam, kde jde o novou horlivost a obnovu Církve. Tato obnova se týká především modlitby, Božího slova, svátostí, které mají důležité místo v životě křesťanů a působí, že oni mohou přinášet žádoucí ovoce. To vše je dílo Boha a Marie. Mariánská zjevení mají všude své výsledky. Bez těchto zjevení, která jsou součástí Boží prozřetelnosti, nacházela by se Církve v žalostném stavu a nebyli bychom svědky obnovy, rozvoje a horlivosti. Všude, kde se v Církvi děje něco opravdu plodného, jsou přítomni Duch Svatý a Maria, která přináší svého Syna.

Přirozeně, Ježíš je přítomen všude ve své Církvi. Ježíš bude v Církvi až do skonání věků (srov. Mt 28,20). Spolu s Duchem Svatým a s Otcem je Ježíš přítomen ve všech, kteří věří (srov. Jan 14,17.23). Boží dílo přináší plody tam, kde panuje láska. Ale kde je opravdu láska, tam je i Maria. Kdo miluje Ježíše, miluje něžně také jeho Matku a bere vážně její napomenutí. Každý by měl posuzovat svou lásku k Bohu podle stupně lásky, jakou má k Marii a k svým bližním.

Musíme mnoho rozjímat o moci a slávě Panny Marie a o významu jejich zásahů. Maria je tvor, který stojí Bohu nejbližší. Ona je ta, která zná nejlépe ze všech jeho tajemství, jeho lásku a jeho plány. Královna nebes se z výšky nebe zjevuje lidem. Pokud jde o věrohodnost takových zjevení, dosud oficiálně neuznaných Církvi, musíme je posuzovat podle trvalých plodů, které se projevují v nejrůznějších aspektech.

To, co Maria říká, je vždy v souladu s Písmem a s naukou Církve. Bohem a Marii zvolené nástroje zůstávají pokorné a drží se při svém poslání vždy zcela v pozadí. To je biblická a hagiografická konstanta. Při rozlišování duchů musíme dávat pozor na to, zda „vizionář“ z toho, co vidí, nečerpá svou osobní glorifikaci a zda dělá skutečně osobní pokroky v duchovním životě. Ke kritériím rozlišování duchů patří duch pokoje, jednoty, lásky, pravdy, radosti a pokory. Je věci každého z nás, abychom si o tom učinili ve svém srdci správnou představu. Tam, kde je Boží Duch, zůstává i duše v pokoji. Když je v duši tento pokoj, vede nás k hlubokému obrácení, k pravdě a k Božímu slovu, ke svátostem a k modlitbě.

Co nám říká Maria? O co nás prosí? Proč jsou všechna tato zjevení? To, co od nás Královna míru žádá, není nic nového; je to všechno v souladu s tím, co od nás žádá Bůh v Písmu svatém a skrze Církev, i při různých zjeveních v průběhu staletí. Abychom vytvořili syntézu z toho, co nám Maria dala při svých mnohých zjeveních, můžeme se podívat na to, co nám říká v Medjugorje: „Modlete se, modlete se, modlete se.“ Lidstvo se odvrátilo od Boha a zapomnělo, že všechen mír a štěstí pocházejí od Boha a že bez Boha nemůže povstat nic dobrého. Lidé i Církev, kdekoli v zjlověla, se musí pokorně vrátit k Bohu. Člověk byl stvořen, aby zdědil věčný život v nebi u Boha. To je naděje věřících. V tom spočívá základ a věrohodnost duchovního života. V našem životě všechno závisí na modlitbě: naše rozhodnutí, náš pokoj a pokoj našich bližních, naše láska k Bohu i k lidem. Věřící člověk je člověkem modlitby, která je pramenem vši plodnosti. Modlitbou a obětí se spojujeme s Bohem, který vidí, jak ho milujeme.

Svět se skutečně odvrací a vzdaluje od Boha a odmítá slyšet volání k obrácení, které nám Bůh adresuje skrze Marii a Církev. Svět zapomíná na své křesťanské kořeny (stačí se jen podívat na všechna jeho prohlášení a charty, které se o Bohu ani nezmiňují). Mariánská zjevení jsou v tomto směru velmi závažnými událostmi. Musíme opravdu naslouchat volání naší Královny. Zve nás s mateřskou něžností, abychom se obrátili a vrátili v radosti Božích dětí k Pánu.

*Veleben buď, Pane,
za Marii, Královnu světla,
kterou odíváš do své slávy
a posíláš nám ji,
aby nás přivedla blíže k tobě,
aby nás vedla k věčnému životu,
který nám tvé evangelium
božským způsobem zjevuje.
Ano, Pane,
ty jsi náš věčný život.
Přijď nám
skrze svou Matku na pomoc.
Sešli nám na její přímlyvu
od svého Otce Duchu Svatého!*

*Z Maria heute 1/2001 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Zastavení nad Mariánským sloupem v Praze

Sousoší kolem sloupu Panny Marie na pražském Staroměstském náměstí je prakticky již dokončeno.

Nebylo to formálně ani technicky jednoduché. Postupně se shromáždila dostupná literatura, zbytky v Lapidáriu a finanční prostředky od množství dárců. Ze zbytků odborníci vyráběli formy, pak celkový sádrový odlitek, který po průběžném projednávání s dalšími odborníky a památkáři sloužil ke vzniku sádrového modelu jako konečného vzoru pro příslušné sousoší. Problém byl se sochou anděla, kterou v roce 1757 zničili Prusové při dělostřeleckém ostřelování Prahy. V roce 1858 byla socha nahrazena nepříliš kvalitní replikou od sochaře Kamila Böhma. Při obnově se proto nevycházelo z dochovaných zbytků sochy, ale z původní dokumentace. Napřed byly postupně tvořeny menší hliněné modely (bozeta). Teprve po odsouhlasení odborníky a památkáři bylo přistoupeno k vlastní realizaci, která se tím poněkud protáhla.

Kromě toho to jsou různé atributy, tj. křídla, blány hyder, klíče, kříže apod. Řešilo se, jak správně situovat klíč či křídla, aby si nepřekážely apod.

Jednotlivá sousoší zároveň znázorňují hlavní neřesti a ctnosti: Moudrost proti Nevěře, další dvojice podobně: Spravedlnost – Mor, Mírnost – Válka a Statečnost – Hladomor. Jedná se také o Žalm 91,13: „Budeš kráčet po (hadu) zmiji a baziliškovu, a pošleš lva a draka.“ Hadem je ďábel s hadím ocasem, kterého anděl z Apoka-

lypsy s klíčem od propasti spoutává velkým řetězem (srov. Zj 20,1–3). Bazilišek (Mor) je zobrazen jako ďábel a zbrani je dlouhé kopí ve tvaru prodlouženého kříže. Dalším je drak (Hladomor), jehož zbrani je meč, a v případě lva (jako Války) je zbrani plamenný meč. Panna Maria má sepnuté ruce k modlitbě a s pohledem upřeným na nebe se přimlouvá u Boha.

Kristus, který je pravý Bůh a člověk, podivně oslovoval svou Matku slovem „ženo“ tak, aby nám bylo jasné, že je ženou Pisma (srov. Gn 3,15). Lze to chápat tak, že mezi jejím potomstvem a tím zlým bude trvalé nepřátelství. Potomstvo nové Evy bude sice zraněno, ale nakonec zvítězí. Kristus nám svou Matku světil ze svého kříže a také víme, že dle jeho dřívějšího vysvětlení s ním tvoříme jednu společnou rodinu, pro kterou slíbil zajistit v Božím království dost místa. Dle *Katechismu katolické církve*: „Nyní zná lidstvo, které Syn Boží v ní přijal za své.“ (KKC 2675) Maria počala z Duchu Svatého, stejně jako se pokřtěný znovu rodí „ne z vůle těla, ani z vůle muže“, ale „z víry a z Duchu Svatého“ a sama se představila jako Neposkvrněná Početí. Je to předobraz působení Duchu Svatého v církvi. Ten spojuje křesťany s Kristem a původně to začalo Pannou Marií.

Duch Boží, který řídil první stvoření (srov. Gn 1,2), zahájil i stvoření nové (srov. Iz 11,2), spočinul při vtělení na

Schválený sádrový model a rozpracované sousoší s andělem

Chléb svaté Zity (20)

Panně Marii, a tak v ní začíná nový svět (srov. Lk 1,35). Z Izraele se postupně stává církev, tj. nové stvoření vyvoleného lidu v Kristu. Při křtu jsme se skrze Ducha Svatého znova narodili (srov. 1 Petr 1,23) a dle sv. Petra máme novou přirozenost (srov. 2 Petr 1,4). Osobou zůstáváme, ale z původního animálního programu na penize, moc a sex máme svou osobnost přeprogramovat na nový Boží program. Křest je také dynamickou i právní pečeti naší sounáležitostí s Božím domem.

Nanebevzatá Panna Maria je nejen služebnicí lidí, ale i služebnicí Páně. Zastupuje svoje děti před Bohem a odpovídá Bohu jejich jménem. Panna Maria je naší vznešenou nebeskou Matkou, která má s námi velkou práci a neměli bychom ji to ztěžovat. Pouze Bůh může splnit to, po čem Panna Maria pro své děti nadpřirozeně touží a odstraňuje tak bezmocnost lidských přání. Proto mnoho křesťanů tvrdí, že je v jejich životě opravdu přítomna. Bůh také nedovolil, aby tento chrám (tělo Panny Marie) došel později poskvrny a dle Pisma nebyla první.

Petr Jílek

Zita vstala zároveň s východem slunce. Chtěla se před novou prací v pokoji pomodlit a poděkovat Pánu za dar nového dne. Když se odevzdala do laskavé náruče dobré svatě Matky, potichu se vytratila z paláce.

V kuchyni nikdo nebyl. Marisa ještě nedošla, ani nikdo ze služebnictva. Nejdřív vešla do spíže, aby zjistila, kolik potravin je v policích a co je potřeba dokoupit.

Tady je ale nepořádek, zakroutila hlavou nad moukou, cukrem a dalšími potravinami poskládanými na policích bez ladu a skladu. Maminka mi odmalička vštěpovala, abych udržovala pořádek, vzpomněla si na ni – a také na chvíli v kuchyni paní Aduy, když ji zasvěcovala do různých prací v palácové kuchyni. Všechno sundala a donesla si ze studny vodu, aby vydrhla police.

Když byla hotová, zatopila v peci, a než se rozehrála, měla rozšlehaná vejce na omeletu pro služebnictvo.

„Ach, co to voní?“ promluvila Rebeca, za níž se trousili i ostatní.

Posadili se za stůl a Zita každému naložila na talíř kousek omelety, krajíc chleba s máslem a postavila hrnek s čerstvě nadojeným kozím mlékem.

„Marisa nám takovou vydatnou snídani nikdy nedávala,“ řekl s plnými ústy zahradník.

Zita se rozhlédla a pousmála se. „Marisa vařila to, co jí milostivá paní nakázala,“ přísně, ale s vlídným úsměvem ho napomenula. „Mám pro vás ještě jednu změnu. Odteď budete i obědvat.“ Všichni se divili, vždyť dosud jedli jen ráno a večer.

„A nyní honem do práce,“ vyhazovala je mile ven.

Posbírala ze stolu talíře a hrnečky a naskládala do měděného lavoru s teplou vodou.

„Mariso, zvládneš je umýt?“ Starostlivě se podívala na bledou kuchařku. Nelíbila se jí.

„Dnes jsem jakási malátná, ruku mám jako v ohni,“ odpověděla smutně.

„Ukaž mi ji!“ Přišla k ní a vyhrnula Marise rukáv. Na ruku byl nehezský pohled. Skutečně měla barvu hořícího ohně.

„Myslíš, že zemřu?“ ustrašeně pípala Marisa.

„Na co hned nemyslíš!“ Zita ji s předstíraným úsměvem uklidňovala: „Zajdu k mastičkáři, třeba mi dá nějaký dobrý lék. Nyní se schovej do ložnice, aby tě ostatní neviděli jen tak posedávat.“ Vzala hadřík a začala umývat nádobí.

Potom dala vařit zeleninovou polévku, na pekáč dala péct bažanta a v rendlíku podusila zeleninu. Místo toho, aby si sedla a na chvíli odpočinula, zamíchala těsto na placky pro služebnictvo. Bažanta připravovala pro domácí pány. Paní Bianca nic neřekla, ale rozhodla se, že maso bude podávat sluhům jen v neděli a ve svátek. Je to oproti nedávné době i tak pokrok, protože masité pokrmy dostávali jen výjimečně.

Do koše vložila mísu s polévkou, podnos s pečeným bažantem, voňavé krajíce chleba a talíř s anýzovými koláčky. V salónu z koše všechno vyskládala a položila na prostřený stůl.

„To je vůně,“ nahnula se nad mísu s polévkou paní Bianca a přivoněla k bažantovi.

Zita se uklonila. „Děkuji, milostivá paní.“

„Chceš mi něco říct?“ zeptala se paní Fatinelliiová. Všimla si, že Zita má něco na srdci, ale neodvážila se mluvit bez vyzvání.

„Milostivá paní, Marisina ruka se mi vůbec nelíbí, má ji celou fialovou. Bojím se, aby to nebyla otrava krve. Mohu se zajít poradit s panem Masonim? Cestu bych využila i k dokoupení chybějících potravin.“

„Jistě, jen běž. A vezmi s sebou i Leu, ať se přiučí také této práci.“

Zita znovu s úklonou poděkovala. Když vycházela ze salónu, málem se srazila s panem Fatinellim.

„Dobře že tě vidím, pojď ještě dovnitř,“ přikázal jí.

„Jak to vypadá v kuchyni? Máme všeho dostatek? Nádobí, hrnce a ostatních věcí je dost?“ zeptal se jí, jen co se posadil.

„Právě jsem žádala milostivou paní, abych mohla dokoupit potraviny. A co se týče ostatního, nevšimla jsem si, že by něco chybělo,“ poslušně odpověděla.

„Dobře. Moje manželka ti plně důvěřuje a já s ní souhlasím. Nemám čas chodit denně do kuchyně, abych kontroloval, jak to v paláci funguje. Budu rád, když se toho ujmeš. Ale zbytečně nerozhazuj, ani nevyhazuj. Rozumíš?“

Zita přikývla. Nic ji nebolelo víc, než když viděla vyhozené zbytky v odpadkovém koši. Potřetí se uklonila, popřála dobrou chuť a opustila salón.

Služebnictvo přesně ve dvanáct sedělo za stolem a mlčky jedlo polévku. Dříve, než se pustili do jídla, Zita nastolila nový pořádek. Společně se museli před jídlem pomodlit a poděkovat za štědré dary.

„A to je co? Panstvo má bažanta a my placky se zeleninou?“ ozvala se Rebecca.

„Lhářko! Říkala jsi, že budeme jíst tři-krát denně, a tímto nás chceš oklamat?“ přidal se k ní zahradník.

„Proč jsi tak lakomá? Vždyť nedáváš ze svého,“ reptalo i děvče, které má na starost domácí zvířata.

„Když nás budeš držet takto zkrátka, budeme si muset hledat práci jinde. Marisa nám víc přála. Někdy nám dala i z jídla, co připravila pro pány,“ stěžoval si kočič a drze se jí díval do očí.

„Máte málo? Dobře, řeknu panu Fatinellimu, aby vám snížil plat, neboť si žádáte každý den maso a strava, kterou vám dává z milosti zadarmo, se vám nelíbí,“ pokrčila Zita rameny.

Nikdo se už neozval. Každý se raději hned natáhl pro placky a naskládal si na talíř zeleninu. Zita měla i tak kvůli tomu špatný pocit. Vždy chtěla všeho docílit laskavým slovem a trpělivostí, ale nyní nedokázala reagovat jinak.

Pan Masoni vyšel z Marisiny ložnice a nespokojeně kroutil hlavou. Když mu Zita řekla, že kuchařčina ruka je stále bolestivá, a dokonce má nepěknou barvu, hned se s ní vydal do paláce.

„Je to velmi zlé?“ pohlédla na něj paní Fatinelliiová. Zita ji o všem informovala.

„Pustil jsem jí žilou, ale nevím, zda to pomůže. Obávám se, že má otravu. Dám vám několik pijavic, je třeba ji každý den jednu přiložit na ruku, jiný vhodný lék na to bohužel není,“ odpověděl.

„Pošlu s vámi Leu, abyste k nám nemusel chodit. Co jsem dlužná?“ Paní Bianca vytáhla ze zásuvky měšec s penězi.

Zita se diskrétně vzdálila a šla za Marisou. Našla ji plakající do polštáře.

„Zemřu, není mi pomoci,“ zlomeně se obrátila na Zitu.

Ta se posadila na stoličku k posteli. Bylo jí Marisy velmi líto. A ačkoli vypadala opravdu hrozně, nechtěla jí ještě víc přidávat starosti.

„Neboj se, mastičkář pošle pijavice, budu ti je každý den přikládat a uvidíš, že se uzdravíš,“ povzbuzovala ji.

„Ach, Zito, ty jsi stále tak pokojná, vldná, skoro jak anděl na zemi. Ale i tak mám strach,“ řekla plačtivě.

„Modli se. Hodně se modli a uvidíš, že ti bude lépe,“ Zita ji pohládila po tváři. „Přinesu ti teplé mléko, od rána jsi nic nejedla, i proto jsi taková litostivá. A udělám ti silný vývar, ten je lékem na všechno,“ citovala slova maminky, na kterou si zase vzpomněla. Každou nemoc se snažila vyhnat z těla silným vřoucím vývarem.

Přikázala Marise, aby odpočívala, a odešla do kuchyně. V myslí děkovala svému andělu strážnému za vniknutí nevyhazovat zbytky bažanta, kterého chystala pro panstvo, ihned do koše. Sice ho poctivě obrala, ale i tak na kostech zůstalo nějaké maso. Kostí nyní vložila do polévky, která zbyla z oběda.

„Odhalila jsem tě!“ vykřikla Rebecca. „Nás krmíš plackami a sobě připravuješ masovou polévku!“ Ječela, až se ostatní seběhli do kuchyně. Dívali se na Zitu jako na největší ničemnici.

Zita s povzdychem zakroutila hlavou. „Uklidni se. Polévku dělám pro Marisu. Je velmi nemocná a potřebuje nabrat sílu. Namísto nadávání se za ni raději pomodlete. Kromě polévky potřebuje i modlitby jako sůl,“ odpověděla a vyšla z kuchyně. Neměla čas zabývat se zbytečnými řeči.

Bůh daroval světu nový den, vyznačoval se však smutkem. Smutnila i zatažená obloha, slunce se sotva prodralo přes těžké mraky, aby jediným paprskem dalo kohoutům znamení, že svítá a můžou probudit spáče.

Zita se slzami v očích klečela před křížem a modlila se za pokoj duše nebohé Marisy. Vyprošovala jí milosti a nezapomněla ani na svou maminku.

Poslední dva dny měla těžké. Celý den se otáčela v kuchyni a noci probděla u Marisy. Na vlastní oči viděla její boj se smr-

ti. Pijavice jí na chvíli ulevily, ale otrava byla silnější. Rozšířila se všude.

Krátce před půlnocí viděla, že se Marisina duše chystá na odchod. Nechtěla ji nechat odejít bez zaopatření. Jemně zaklepala na dveře ložnice milostivé paní. Když po chvíli zaslechla „vstupte“, vešla dovnitř.

„Milostivá paní, Marisa umírá. Dovolte mi, prosím, abych šla pro pana faráře, ať neodejde bez zaopatření.“

„Co to říkáš? Další smrt v našem paláci?“ otrásla se paní Fatinelliiová.

„Je noc, nemůžu tě poslat do města, i když je kostel blízko. Pošli pro něj některého ze sluhů!“ Vstala z postele a natáhla se pro hedvábnou tuniku, aby se před Marisou neukázala v noční košili. „Jdu za ní.“

Zita sešla do dvorany a po dvoře přešla k obydlí služebnictva. V domku kočicho se svítilo. S radostí, že ho nemusí budít, přidala do kroku, ale čím byla blíž, tím víc se jí něco nezdálo. Z domku se ozýval ženský smích.

Rázně zabouchala na dveře a vešla dovnitř. „Maurizzio, paní...“ zarazila se. Spatřila Rebeccu s rozepnutým živůtkem.

„Přišla sis pošpásovat? Konečně! Už jsme si mysleli, že nikdy s tím svým svatouškovstvím nepřestaneš! Pojď dovnitř,“ promlouvala k ní Rebecca opilým hlasem.

Zita hanbou nad Rebečinou necudností sklopila oči až na dřevěnou podlahu. „Maurizzio, milostivá paní prikazuje, abyste ihned utíkal pro pana faráře. Marisa umírá!“ řekla a vyběhla z domku.

S ruměncem ve tváři po tom, co viděla, vběhla do Marisina pokoje. Paní Bianca seděla na pelesti postele a utírala Marise zpcené čelo.

Zita si sedla na stoličku. Obě ženy mlčely. Každá byla myšlenkami jinde. Paní Fatinelliiová v duchu odpouštěla všechny Marisiny prohřešky, za které ji nestihla odprosit, a Zita se modlila za hříšného kočicho a necudnou Rebeccu.

Zakrátko vešel do pokoje rozespálý kněz. Aby neposlouchaly Marisinu zpověd', odešly obě pryč.

„Ty jsi s ní strávila celou noc?“ zeptala se paní Bianca.

„Ano, nechtěla jsem ji nechat v bolestech samu,“ odpověděla Zita.

Předevčirem i včera místo toho, aby se v klidu najedla, utíkala přiložit Marise pijavici. Potom ji obstarala, natřásla polštář,

přinutila ji sníst několik lžic polévky a vypít trochu mléka a vrátila se do kuchyně, aby připravila večeři.

Po večeři dala kuchyň do pořádku. Zbytky jídla z panského stolu zabalila do kousku plátna a potajmu vyšla za bránu paláce, kde ji čekali žebráci.

„Děkujeme, jsi náš anděl,“ říkali s lačným pohledem na košík.

„Děkujte Bohu, on to řídí. A pomodlete se i za Marisu, je velmi nemocná.“

„To má za to, že nám nikdy nic nedala,“ odpověděla jí bezzubá žena.

„Nerouhej se a nebuď plná zloby! Když jsou ostatní na tebe zlí, ty na ně buď hodná, jako náš Pán Ježíš,“ přísně ji napomenula Zita.

„Odpusť, nechtěla jsem,“ zastyděla se žebračka.

„Odpouštím ti, ale zapamatuj si, že zlem dobra nedosáhneš!“ Otočila se a odešla.

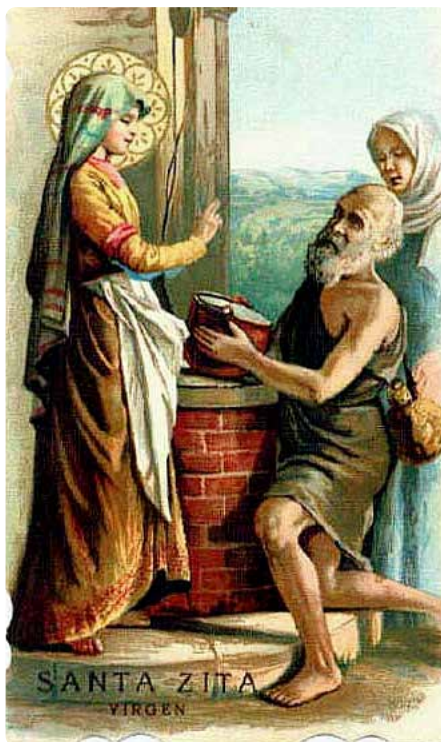
Nezabočila však do kuchyně, aby si konečně dopřála kousek jídla, raději se postila a půst obětovala za uzdravení Marisy, je-li to vůle Boží. Vždy vše nechávala na jeho prozívatelnosti.

Noc potom strávila u Marisy. Bděla u ní s modlitbou několika růženců, a když svítalo, bez známky únavy se vrátila do kuchyně.

Dveře pokoje se otevřely. Pan farář vyšel a těžce vzdychl. „Běžte za ní, aby nebyla sama. Nebude tu už dlouho.“

Obě ženy ho poslechly. Paní Fatinelliiová se soucitně podívala na Marisu. Až nyní jí došlo, že nebyť obětavé Zity, kuchářka by zemřela nesmířená s Bohem.

Následující hodiny strávily obě u Marisina lůžka. Její zápas byl velmi krutý, čelo jí neustále pokrývaly kapky potu, těž-

ce dýchala, a i když se víckrát zdálo, že vydechla naposledy, stále žila.

Marisa náhle prudce chytla ruku milostivé paní a s vytřeštěnými očima se na ni podívala. „Odpusťte, odpusťte, prosím vás! Okrádala jsem vás, zneužila vaší dobroty. Mnohokrát jsem služebnictvu bez vašeho dovolení udělala jídlo, jaké chtěli. Tajně jsem jim dávala mouku, cukr či olej, aby si to odnesli domů na přilepšenou. Ukradla jsem několik talířů a mís, chtěla jsem, aby naši doma jedli z něčeho lepšího. A z každého jídla jsem odebrala a poslala své sestře. Nevede se jí zle, ale proč by neušetrila peníze, když mohla mít stravu zadarmo. Milostivá paní, moje chvíle jsou sečteny. Velmi vás prosím o odpuštění!“ Mluvila rychle, jak jí to jen dech umožňoval.

Paní Fatinelliiová byla Marisinou zpovědí otřesena. Měla právo se zlobit, ale věděla, že hněvem ničemu nepomůže.

„Odpouštím ti, buď v pokoji!“ A stiskla jí dlaň, aby potvrdila svá slova.

Marisiny oči se uklidnily. Zdálo se, že se usmála, ale byl to její poslední výdech.

„Běžte si, milostivá paní, odpočinout, já vše zařídím,“ řekla Zita, když Marise zatlačila oči. Potom ji umyla, oblékla do čisté košile a u postele zapálila vysokou svíčku.

Poklekla a pomodlila se za její spočinutí v Boží náručí. Až když kohout zakokrhal, odebrala se do kuchyně, aby splnila své povinnosti.

Připravila snídaní pro služebnictvo. Na stůl položila talíř s krající chleba a každému nalila do misky zbytek včerejší polévky.

„To byla noc, že Maurizio?“ promluvila Rebecca. „Dávno mi už nebylo tak dobře.“

„Ano, ještěrko moje, užil jsem si,“ uchechtl se.

Ostatní se pod nosem usmívali a začali se dvojsmyslně škádlit. Zita je až nyní, když stála za pecí, pořádně poznala. Když byla komornou, netrávila s nimi tolik času, i proto se při jejich řečech červenala. Když už jejich povídačky nabraly velice necudný obsah, prudce se obrátila. „Mlčte! Takové řeči v kuchyni ani u stolu nestrpím! Toto je slušný palác, nikoli vykřičený dům. Chováte se, jako byste nebyli sluhy šlechtitných pánů, ale samotného d'ábla. Styďte se! Místo toho, abyste se modlili za pokoj Marisiny duše, kvákáte hlouposti. Nebudu vám přikazovat, co máte dělat, ale uvědomte si, že si připravujete duši o pokoj. Pouštíte do ní zlo světa místo Božího pokoje. Pokud se vám nelíbí vaše služba, běžte sloužit tam, kde vám budou neslušná slova a neřestné věci povoleny. Ale pokud jsem tu já, nedovolím to!“ Kárala je přísně, až na ni všichni nevěřičně hleděli. Takovou ještě Zitu nikdy nezažili.

V kuchyni se rozhostilo ticho. Někteří se cítili jako po výprasku, jiní se jen otráslí. Zita věděla, že se pustila do těžkého boje. I tak si ale umínila, že se ho s Boží pomocí pokusí vyhrát.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Jako PŘIPOMÍNKA 80. VÝROČÍ UKONČENÍ DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY se na Svatém Kopečku u Olomouce uskuteční ve čtvrtek 8. května 2025 poutní slavnost.

Program zahájí v 8.30 hodin zpívaný růženec v bazilice Navštívení Panny Marie a po něm **v 9 hodin začne pontifikální mše svatá**, jejímž hlavním celebrantem bude Mons. František Rábek, slovenský biskup a vojenský ordinář.

Po skončení se účastníci přesunou do ambitu poutního areálu, kde se v 10.30 hodin uskuteční pietní akt a požehnání památníku hrdinům obou světových válek – plastiky sochaře Julia Pelikána z roku 1949.

Setkání pořádá Matice svatokopecká ve spolupráci s místní farností.

Pondělí 5. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S Martinem Skořepou **7:10** Duchovní krajina Novohradských hor: Po proudu Černé **7:40** Duchovní malby: Apokalypsa **8:00** Klid zbraní **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Outdoor Films s P. Pavlem Semelou: Kdo žije duchovně, má každá jeho činnost duchovní rozměr **10:45** Nová vyhlídka v Oščadnici nad řekou Kysuca **10:50** Dejme dětem rodinu (2. díl): Mýty a fakta o NRP **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky: Don Bosco z Petrohradu **13:20** Když bolí tělo: Lupénka **14:25** Noční univerzita: Jan Konvalinka - Velké objevy v biologii - objevitelé (ne)viditelní **15:45** Až navěky **17:25** Gruzie - S láskou z Gruzie [P] **18:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Utišení bouře na moři **18:20** V pohorách po horách: Rešovské vodopády **18:30** 12 krát z Mohelnického dostavníku 2012 **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dům ze skla? [L] **21:05** ARTBITR - Kulturní magazín [P] **21:20** Moudrost mnichů: Recept na muže **21:40** Noemova pošta: Květen 2025 **22:45** Harfa Noemova: Mistři violoncella **23:05** Martina a Ján **23:35** V souvislostech **0:00** Mezi pražci: Duben 2025 **0:45** MIRI-DIRI **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 6. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a P. Petr Karas **7:10** Cvrlikání (83. díl): Peter Janků **8:20** 35 let Cyrilometodských dní v Terchovej **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Zprávy agenta Kixe: Komunikace **9:50** Setkání: Stanislav Antoš, Domažlice **10:00** Noční univerzita: Ikonografie poutních kostelů sv. Jana Nepomuckého **10:35** V pohorách po horách: Zkamenělý zámek - Žďárské vrchy **10:45** Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: Srážky galaxií **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Střípky z ostravské archeologie: Hradisko a hrad Landek **13:05** Audi Filia - Povolání sv. Jana z Avily **14:00** Muzikanti, hrajte: Miločanka **15:05** Zvon **15:50** Bohém s Bohem: Jakub Železný **17:00** Okouzly je ponické písně [P] **18:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vzkříšení Jairovy dcery **18:10** Cirkus Noeland (12. díl): Roberto, Kekulín a závistivý kouzelník **18:35** Poutníci času **18:55** Zapomenuté Čako **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Nebud' blbej **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Carlo Acutis **21:35** Terra Santa News: 30. 4. 2025 **22:00** Dokořán: S Danou Morávkovou **22:45** Má vlast: Přerov - kostel sv. Vavřince **23:50** Přesah: S Divadlem Spejbla a Hurvinka **0:35** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 7. 5. 2025

6:05 Biblická studna: S Márií Kunstovou **7:10** Múzy církevních škol: Katolické gymnázium Třebíč **7:20** V pohorách po horách: Koprovní štít ve Vysokých Tatrách **7:30** Noční univerzita: Jan Konvalinka - Velké objevy v biologii - objevitelé (ne)viditelní **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Prasklé duše **10:25** Výprava do divočiny: Ptačí zpěvy **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Bohém s Bohem: Jakub Železný **14:10** Balady: MFF Strážnice 2024 **15:35** Přehrada Kružberk 1957-2017: video-dokument o rekonstrukci vodního díla **16:00** Dům ze skla? **17:00** Na úsvitu společných dějin **17:30** Terra Santa News: 7. 5. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ježíš a Samařanka **18:15** Strýček Emu **18:30** Island - Odraz Stvořitele **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** Barnabáš a Pavel **22:10** Noční univerzita: Úcta ke sv. Janu Nepomuckému před svatořečením - v číslech [P] **22:50** Generální audience papeže Františka **23:10** Svědectví mladých z komunity Cenacolo **23:25** Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky: Don Bosco z Petrohradu **0:00** Cvrlikání (100. díl): Hmlisto + Petr Linhart **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 8. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Tomáš Hanus **7:10** Okouzly je ponické písně **8:00** Terra Santa News: 7. 5. 2025 **8:20** Pošta pro Holuba: Církev a společnost **8:30** Zprávy agenta Kixe: Komunikace **8:45** Viděli jsme **9:00** Dokořán: S Janem Hřebejkem **9:45** V pohorách po horách: Solán - Vsetínské vrchy **10:00** Koncert ZUŠ Řičany k Roku české hudby: Řičany, KC Labuť **11:00** Transport **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Noemova pošta: Květen 2025 **14:00** Ich bin: Já jsem **15:00** Živě z Prahy: 80 let od konce II. světové války [L] **16:05** Okřídlení sousedé: Ptáci a skla **16:20** Generální audience papeže Františka **16:45** Apoštolové **18:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Uzdravení nemocného u rybníka Bethesda **18:15** Ovečky: 4. neděle velikonoční **18:30** Popelka: Divadlo Víti Marčíka **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Dejme dětem rodinu (3. díl): Odborníci ve službách dětí [P] **20:40** Koncert pro život II. **22:20** Sabina **0:15** Hlubinami vesmíru s manželi Ebrovými: Srážky galaxií **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 9. 5. 2025

6:05 Biblická studna: Se Sašou Jacobea **7:10** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok A **7:55** V pohorách po horách: Šostýnské vrchy - Podbeskydská pahorkatina **8:05** Galerie ve Velké Rači **8:15** Gruzie - S láskou z Gruzie **8:45** Viděli jsme **9:00** Nepřítelem osudu **9:35** Poutníci času **9:55** Vyprávění jarního lesa **10:00** Dům ze skla? **11:00** V pohorách po horách: Brestová - Roháče **11:15** ARTBITR - Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Daruj písničku **14:00** Michal Petráš - Hořet a zapalovat **14:27** Vyprávění jarního lesa **14:35** Jak pokračovat svět: S Marií Rottrovou **16:00** Nebojte se...: Ptejte

se kněze **17:00** Klenot v lese **17:25** Voda pro Madagaskar **18:00** Sedmihlásky: Májíček, májíček **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Cizoložnice **18:15** Biblické Jordánsko: Skryté poklady z dávné minulosti **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Svobodní **21:25** Moudrost mnichů: Recept na zdrženlivost **21:40** Poletuchy: Na skok do kraje razovitého **22:30** Szidi Tobias & band **23:10** Bohém s Bohem: Jakub Železný **0:25** Příběhy psané životem: BanglaKids - únik z chudoby **0:50** Padající andělé **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 10. 5. 2025

6:05 Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Hana Kašpárková **7:10** Tajemství ledu **7:40** Desatero řemesel - Poniklá **7:55** Gruzie - S láskou z Gruzie **8:30** Sedmihlásky: Májíček, májíček **8:35** Cirkus Noeland (12. díl): Roberto, Kekulín a závistivý kouzelník **9:00** Ovečky: 4. neděle velikonoční **9:20** Strýček Emu **9:40** Viděli jsme **9:45** Outdoor Films se Světlanou Jágerovou: Za žraloky **11:15** Mladí salesiánští misiónáři - Argentina - Mapučové **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Regina Coeli [P] **12:05** Duchovní menu [P] **12:25** Pod lampou o zárcích fyziky: Jak funguje svět, proč částice nejsou na jednom místě a jak komunikují přes celý vesmír **13:45** Mezi pražci: Květen 2025 **14:40** S chutí přes práh: Salesiáni v Praze-Karlíně **15:05** Zelená poušť **16:10** Z krajiny za obzorem: MFF Strážnice 2024 **17:30** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka - Běh 100 km: Žďárské vrchy a jejich skalní útvary **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 4. neděle velikonoční [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové: Slib oběti **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Přejeme si... Speciál: Slavíme 19 let televize Noe [L] **21:05** Dobrodružství před kamerou [P] **22:10** The Chosen II. (7. díl): Zúčtování **23:05** Přijďte večer k nám...: Vzpomínka na textaře Zdeňka Borovce **0:45** Do varu s Maxem Kašparů: Křesťan a média **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 11. 5. 2025

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **7:05** Křížovatka v Příchovicích **8:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 4. neděle velikonoční **8:25** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **8:55** Nebojte se...: Ptejte se kněze **10:05** Poutníci času [P] **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Chrám na Hvězdném poli **14:05** Muzikanti, hrajte: Dubňanka **15:10** Dokořán: S Václavem Moravcem **16:05** Zprávy agenta Kixe: Lidská důstojnost [P] **16:20** Dejme dětem rodinu (3. díl): Odborníci ve službách dětí **16:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Slovensko - Vysoké Tatry **17:10** Jak se dělá dobro: Charita Hvězda [P] **17:35** ARTBITR - Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky: A my máme kozu tú [P] **18:05** Ovečky: 4. neděle velikonoční **18:20** Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády **18:50** Strýček Emu [P] **19:01** V pohorách po horách: Vodopády Bílé Opavy **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Vždy sladké pokušení **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen II. (7. díl): Zúčtování **21:00** Nebem překvapená **22:30** Zelená poušť **23:30** Můj chrám: Kristina Koldinská, právnička a VŠ pedagog, v kostele sv. Štěpána v Praze **0:00** Viděli jsme 5+ **0:25** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:40** Skopje - Den díkůvzdání **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 5. 5. o 18:00 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kláštor sv. Kríža)

Kláštor sv. Kríža sa spája s legendou rozprávajúcou o pôvode kríža, na ktorom zomrel náš Spasiteľ. Toto posvätné miesto sa tešilo veľkej úcte už od dávnych čias a svoje stopy a vplyv tu zanechali krížiaci, ale aj Gruzínci.

Utorok 6. 5. o 20:25 hod.: India – kráčame vpred

Dokument rozpráva o histórii i súčasnosti kresťanov žijúcich v exotickom prostredí jedného zo štátov Indie. Sústreďuje sa na niektoré aspekty ich života, ktoré predstavujú závažné problémy, ale ponúka aj nádej a motiváciu do budúcnosti.

Streda 7. 5. o 15:15 hod.: Svätá brána otvorená

Objavme spoločne tajomstvá Svätej brány v bazilike sv. Petra vo Vatikáne. Je symbolom Krista s otvorenou náručou, symbolom jubilejného roka plného milostí. Mons. Jozef Halko nás bude sprevádzať pri objavovaní jednotlivých reliéfov na tejto bráne, ktoré sú plné duchovného posolstva pre každého z nás.

Štvrtok 8. 5. o 16:05 hod.: Spojení vierou (Anglicko)

Helen Dovina sa rozhodla ísť študovať herectvo do Anglicka. V relácii Spojení vierou pozdieľa, akou veľkou prekážkou bola pre ňu jazyková bariéra a tiež to, že je možné kráčať vo viere, aj keď v nej nevyrastáme od malička.

Piatok 9. 5. o 20:30 hod.: Biblia (Abrahám)

Film rozpráva o živote starozákonného patriarchu Abraháma a je tematicky spätý nielen so zrodom židovského náboženstva, ale aj s postupným zjednocovaním a formovaním palestínskych kmeňov v jeden národ izraelský.

Sobota 10. 5. o 20:30 hod.: Most do krajiny Terabithia

Dve hlavné postavy, Jess a Leslie, vytvoria imaginárne kráľovstvo Terabithia plné čarovných bytostí, v ktorom sa stanú kráľom a kráľovnou.

Nedeľa 11.05. o 20:30 hod. The Chosen (Návrat domov)

Seriál o živote Ježiša, prerozprávaný z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Ježiš prednesie kázeň, ktorá najviac zmení život v dejinách.

CINELUX – sobota 10. 5. 2025: Most do krajiny Terabithia

Dve hlavné postavy, Jess a Leslie, vytvoria imaginárne kráľovstvo Terabithia plné čarovných bytostí, v ktorom sa stanú kráľom a kráľovnou.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

3. – 10. KVĚTNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 5.		PO 5. 5.		ÚT 6. 5.		ST 7. 5.		ČT 8. 5.		PÁ 9. 5.		SO 10. 5.	
Antifona	518	582	518	582	1708	1924	518	582	1653	1870	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	1708	1516	518	582	1653	1870	518	582	518	582
Antifony	540	606	1046	1165	1062	1517	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1249
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	540	607	544	611	1710	1517	550	618	1362	1520	556	625	559	629
Antifona k Zach. kantiku	540	607	544	611	1361	1518	550	619	1362	1521	556	626	559	629
Prosby	541	607	544	611	1711	1927	550	619	1655	1872	556	626	559	629
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	1361	1518	551	619	1362	1521	557	626	560	630
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	541	608	545	612	548	616	551	620	554	623	557	627	560	630
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	551	619	554	623	557	626	560	630
Nešpory:														
	SO 3. 5.													
Hymnus	517	581	517	581	517	581	1714	1518	517	581	1362	1521	517	581
Antifony	538	605	542	609	1056	1177	1072	1519	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1932	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	538	605	542	610	546	613	1717	1934	552	620	1363	1522	558	628
Ant. ke kant. P. M.	539	606	543	610	546	614	1361	1520	552	621	1363	1522	558	628
Prosby	539	606	543	610	546	614	1718	1936	552	621	1664	1881	558	628
Záv. modlitba	541	608	541	608	545	612	1361	1518	551	619	1362	1521	557	626
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Nedeľa 4. 5. – 3. nedeľa veľikonoční

1. čt.: Sk 5,27b–32.40b–41
 Ž 30(29),2+4.5+6.11+12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 5,11–14
 Ev.: Jan 21,1–19

Pondělí 5. 5. – ferie

1. čt.: Sk 6,8–15
 Ž 119(118),23–24.26–27.29–30
 Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,22–29

Úterý 6. 5. – nezávazná památka sv. Jana Sarkandra (na Moravě: památka sv. Jana Sarkandra)

1. čt.: Sk 7,51–8,1a
 Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a. 17+21ab
 Odp.: 6a (*Do tvých rukou, Hospodine, svěruji svého ducha. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,30–35

Středa 7. 5. – ferie

1. čt.: Sk 8,1b–8
 Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a
 Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,35–40

Čtvrtek 8. 5. – nezávazná památka Panny Marie, Prostřednice všech milostí

1. čt.: Sk 8,26–40
 Ž 66(65),8–9.16–17.20
 Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,44–51

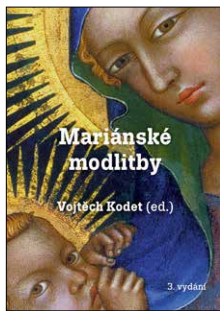
Pátek 9. 5. – ferie

1. čt.: Sk 9,1–20
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,52–59

Sobota 10. 5. – nezávazná památka sv. Jana z Avily

1. čt.: Sk 9,31–42
 Ž 116(115),12–13.14–15.16–17
 Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,60–69

KNIHY MODLITEB A O MODLITBĚ

MARIÁNSKÉ MODLITBY
Uspořádal P. Vojtěch Kodet O. Carm.
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Kniha je velmi pestrá sbírkou mariánských modliteb. První část obsahuje nejznámější mariánské modlitby, antifyony a hymny (česky a latinsky), druhá část mariánské modlitby k různým příležitostem, třetí část růžence, litanie a pobožnosti. Ve čtvrté části jsou předloženy mariánské modlitby světců a přátel Božích, v poslední páté části pak najdeme liturgické modlitby a hymny křesťanského Východu. Vyšlo s církevním schválením.

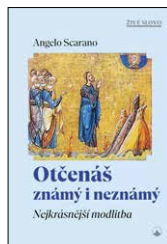
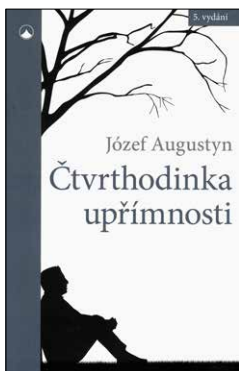
Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Třetí vydání • Váz., A6, 320 stran, 329 Kč

ČTVRTHODINKA UPŘÍMNOSTI

Józef Augustyn • Z polštiny přeložil Jiří Hrdý
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Úvod do modlitby denního zpytování svědomí. Knižka pomáhá hlouběji nahlédnout do vlastního nitra, hodnotit své postoje a skutky, vykonat si poctivé zpytování svědomí. Může být použita pro každodenní modlitební chvíli, ale rovněž jako pomůcka při přípravě na svátost smíření.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Páté vydání • Brož., 115x180 mm, 72 stran, 129 Kč

OTČENÁŠ ZNÁMÝ I NEZNÁMÝ
• NEJKRÁSNEJŠÍ MODLITBA
Angelo Scarano • Recenzoval doc. Jaroslav Brož, Th.D. S.S.L. • Redakce Markéta Protivánková • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Může se modlitba Otčenáš člověku oposlouchat? Může mít věřící z modlitby Páně malý duchovní užitek? A lze dospět do fáze, kdy v něm není co objevovat? To vše se může za určitých okolností stát. S knížkou P. Angela Scarana však zažijeme ve vnímání Otčenáše skok. Záměrem autora totiž není jen to, abychom tuto krásnou modlitbu lépe pochopili, ale také se jí lépe modlili. Autor nás nejprve uvádí do textu Otčenáše. Poté jsou vyloženy jednotlivé prosby modlitby Páně ve světle Bible a významných duchovních autorů a autorek. Autor ukazuje také širší souvislosti a probírá správný postoj modlitby. V závěru každé kapitoly najdeme několik podnětů pro praxi.

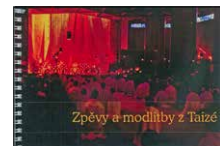
Karmelitánské nakladatelství ve společnosti KatMedia, s. r. o.
Brož., 130x190 mm, 208 stran, 329 Kč

ZPĚVY A MODLITBY Z TAIZÉ

Předmluva bratr Roger z Taizé • Redakce Petr Chlouba

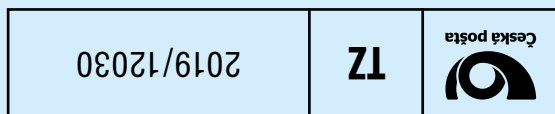
Tento zpěvník by měl být vhodnou pomůckou pro všechny, kdo hledají způsob pravidelné modlitby, která je hluboká a svou prostotou zároveň dostupná všem. Uplatní se při velkých shromážděních stejně jako v malém modlitebním společenství ve farnosti či v rodině. Zpěvník obsahuje modlitby na každý den, 90 písní a kánonů (z toho 23 v češtině) a 20 českých solí.

Rosa s.r.o. • Kroužková vazba, A5 naležato, 126 stran, 239 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc, 24. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc, Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého a j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz); Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz); Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněných příspěvcích nevraclime. (jako Litmanová, Medzinger aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.